

DAROVANJE.

Zložil Esar Vano.

Že se pomlad je čez polje prismejala
in s sladkostjo,
petjem,
cvetjem
nas obdala
in z mladostjo.

In vstale so procesije, na polje
šle — na božjo pot —,
katedrala bilo je podolje,
blagoslovil je Gospod . . .

In tam ob njivi,
— ob oltarju — sedli so obrazki mali,
se igrali
in smehljali
se preljubeznivi
in dejali:

„Kaj, očka, res, da vzrastla bo potica
iz te zemlje in da ona nas redi? . . .“
in smehljala so se jim rdeča lica
in smehljale so se jim oči . . .

In kmet: —
„Hej Cik, hej Pirih, tja po brazdi, da bo preje izorana,
da bo njiva preje posejana,
moja duša z nadami obdana!“

In Cik in Pirih sta pospešila korake:
nad njima je zažvižgal bič,
pogledal kmet je na nebesne znake:
dobro kaže! — zopet ju pognal je: hej, volič! —

In ko je slednja brazda izorana pala,
zakrožila desnica kmetu, vztrepetala
in oči uprl je k nebu, ko je daroval:
„Glej, deco, Bog — povrni mi, kar sem sejal!“

In spet voliča sta sklonila se udano
pod jarmom, kmet je vodil, vzdigal brano —
ob njivi deci lica so gorela
in pomlad skoz deželo je hitela.

KMETIŠKA.

Zložil Leop. Turšič.

Solnči se pisano polje v pomladi,
tisoč cvetov po njem jasnih žari;
kot da poroko obhaja veselo —
tisoč zre svatovskih vame oči . . .

Jaz pa na svatbi sem starejšina,
očka vesel, skoro razposajen;
roke razgrinjam nad polja bodočnost
in blagoslova prosim iskren:

Polje, oj polje, ti upanje moje,
moje bogastvo in radost srca —
s tabo živim in s tabo umrjem,
spremlja naj vedno te sreča z neba! . . .

PESEM NAGAJIVKA.

Zložil Leop. Turšič.

Šibico v gozdu urezal bi rad,
šibico leskovo enoletno — :
ž njo poiskal bi skriven zaklad
in si uredil življenje prijetno.

— Kaj pa z denarjem počel bi potem,
ko bi imel ga na kupe? —
Svojim prijateljem, dobrim ljudem
delal vesele bi upe . . .

— Kaj pa bi jaz od tebe prejel,
do groba tvoj zvesti prijatelj? —
Tebi bi kupil za tvojo sladkost
sladkih bonbončkov — pet škatelj . . .

